

La terrasseta tanca

Albert Pla Nualart

Publicat al diari AVUI el 25 d'octubre de 2010

Vam obrir l'agost de l'any passat, per tapar forats. Hem aguantat 14 mesos. I avui, amb els primers freds de tardor, pleguem taules, cadires i tendal. En 14 mesos hem après, junts, un grapat de coses. Sobretot jo. Diuen que una cosa només se sap quan es pot ensenyar. I el que més sovint he après és que no sabia el que creia saber. Però l'objectiu d'aquesta terrasseta, més que ensenyar coses, ha sigut mirar la llengua d'una altra manera. Perdre-li la por. Entendre que darrere el que ens venen com a dogma hi ha una convenció que podem i hem de canviar si ja no té sentit. Cap llengua, ni tan sols el català, és per patir-hi. Cap llengua és patrimoni d'uns savis que arrufen el nas quan la remenes. La llengua és de tots i la fem cada dia. Cap conversa, cap escrit, la deixa indiferent. Tots som responsables del català de demà. Estimar la llengua vol dir fer-la servir. No pas tenir-la a la vitrina. Hem de viure-hi, l'hem de portar posada. I nos ens podem deixar entabanar pel mal sastre que diu que ens quedarà tan bé si caminem geperuts. Ens hi hem de sentir a gust, l'hem de fer nostra. Nostra vol dir que ens identifica, que ens fa diferents dels veïns. Però també vol dir que sempre és adequada: a l'aula i al pati, a casa i al barri, al bar i a la feina. Parlem-la somrient, sense intransigències. Com somriu qui se sent bé amb ell mateix. I avui vull creure que, si ho fem així, tenim català per segles.